

Strandberg bruger gysergenren til at udforske karakterer under ekstremt pres

Hvad handler "Færgen" om?

Hele bogen udspiller sig om bord på en færge på vej fra Sverige til Finland. Et sted, tolv timer. Jeg ville holde historien helt tight og skrue op for spændingen for hvert kapitel. Vi følger nogle meget forskellige karakterer, både passagerer og personale. Som Marianne, den ensomme pensionist, der leder efter eventyret og får mere, end hun har bedt om. Albin og Lo, der er tolv år og fætter og kusine og som ikke har set hinanden et helt år, fordi en familiehemmelighed er kommet imellem dem. Dan Appलगren, den gamle, bitre popstjerne, som styrer karaokeaftenerne om bord. Calle som går om bord for at iscenesætte et spektakulært frieri. Madde, partypigen som vil flygte fra hverdagen med sprut og sex. Pia, sikkerhedsvagten som allerede har set det meste. Og så selvfølgelig en mor og en søn, der ikke ligner nogen passagerer, der nogen sinde har rejst med færgen ...

Hvilke temaer ser du i "Færgen" ?

Nogle temaer blev mere og mere tydelige, mens jeg skrev. Dels handler det meget om fråseri og overforbrug, fra de bugnende buffeter og sprut i stride strømme til det blodbad som færgen senere forvandles til. Det er også en roman om børn og forældre, som forsøger at nå hinanden. Og så undersøger jeg ved hjælp af gyset, hvordan en katastrofe kan lokke både det værste og det bedste frem i mennesker.

Gæsterne på Baltic Charisma smider hæmningerne, når de stiger om bord – og endnu mere i forvandlingen til vampyrer. Hvad er det, der interesserer dig ved den transformation?

Noget af det mest spændende, der kom frem i min research, når jeg talte med folk der arbejder eller har arbejdet på færgerne, var, at alle talte om, hvad der sker med passagererne, når man har lagt fra land. Det gør noget underligt ved mennesker at befinde sig i et ingenmandsland. Hverdagens sociale regler holder på en måde op med at gælde. Folk gør ting, de normalt aldrig ville gøre. Og jeg tænkte selvfølgelig på det her fråseri i “vampyrversionen”, og på hvor svært det kan være at se forskel på en levende død og en almindeligt overrislet passager, haha.

Hvordan var skriveprocessen for dig?

Den her roman var virkelig svær at skrive, for den krævede en masse research. Da jeg begyndte, kendte jeg ikke engang forskel på styrbord og bagbord ... I begyndelsen ringede jeg glad til rederierne og sagde “Hej, jeg er i gang med at skrive en gyser, der foregår på en færge, må jeg komme på studiebesøg?” Og de sagde straks: “Nej, det må du ikke!” De var overhovedet ikke interesserede i at hjælpe mig med det her projekt, haha. Men lidt efter lidt lykkedes det mig at få kontakter, som stillede op anonymt og svarede på mine ubehagelige spørgsmål ... I løbet af skriveprocessen dukkede der hele tiden nye praktiske spørgsmål op, som for eksempel om man kan sænke redningsbådene, mens færgen stadig bevæger sig. (Det kan man ikke). Men det var også sjovt. Noget af det, jeg fandt ud af, var jo perfekt til en gyserfortælling. Som f.eks. når detentionscellerne om bord er fyldt, kan vagterne lænke berusede passagerer fast til trappegelænderet i personalerummene!

Jeg vil helt sikkert sige, at mit forfatterskab er en måde at bearbejde ting på. Min psykolog sagde engang: “Det er jo rigtig godt for dig, at du kan anvende al din angst og dine katastrofetanker til noget kreativt.” Haha!

Hvor fandt du inspiration til karaktererne?

Jeg fik ideen til "Færgen", da jeg selv var på sådan en tur. Vi skulle fejre en vens 40-års fødselsdag. I terminalen så jeg en meget nydelig gammel dame sidde for sig selv. En flok ældre mænd råbte til hende: "Halloj, lille dame, du skal da ikke sidde der alene, kom herover og skål med os." Damen begyndte at fortælle om en veninde, hun skulle have rejst sammen med, men veninden havde taget fejl af datoen, og det var derfor, hun var alene ... Og jeg begyndte med det samme at fantasere om, at der slet ikke var en veninde, og at den gamle dame ville med på turen for at undslippe ensomheden ... Sådan fødtes ideen til Marianne. Jeg er meget glad for, at hun er blevet en læserfavorit. Albin og Lo er baseret på min kusine og mig, da vi var tolv. Det samme skete for mig, som det der sker for Albin. Da jeg genså min kusine, fik jeg et chok, for hun var i mine øjne pludselig blevet så voksen. Sminket og skidepæn og sarkastisk. Tolvårige piger er forfærdelige, når man selv er en tolvårig dreng ... Dan Appलगren står for den menneskelige ondskab; han er et svin, og det var vildt fedt at skrive ham! Og så er der selvfølgelig mor og søn, vampyrerne der går om bord. Vampyrer er så brugte i populærkulturen, at det netop var det, der lokkede mig til at skrive om dem. Jeg tænkte, at hvis jeg var vampyr, ville jeg hade, at min stolte race, som engang var frygtet og respekteret, var blevet degraderet til glitrende, evige teenagere. Jeg så for mig, hvordan jeg ville ønske at genoprette vores rygte.

Hvad kan en gyserroman i dine øjne?

Jeg synes, gys er en fantastisk genre til at udforske karakterer. Når man bliver udsat for ekstremt pres, bliver alt andet skrælet væk, sociale konstruktioner bliver betydningsløse. Det spiller ingen rolle, hvor meget du har på bankkontoen, eller hvor mange følgere du har på Instagram. Gode gysere indeholder også moralske dilemmaer og stiller spørgsmål om godt og ondt,

lys og mørke, liv og død. Og så kan jeg godt lide gysere, der rent faktisk er spændende – og ikke bare er væmmelse og mørke.

Hvorfor har du valgt netop dén litterære genre?

Jeg har elsket gysere hele mit liv. For mig har horror ofte været en slags trøst. Skrækken går direkte i reptilhjernen, det er en fantastisk virkelighedsflugt og en måde at kanalisere en generel uro. Jeg tror, det er derfor, genren er så stor, for verden er så forbandet syg lige nu. Og ens egne problemer føles ganske overkommelige, hvis man sammenligner dem med f.eks. at blive jaget af vampyrer på en finlandsfærge, haha. Så da jeg begyndte at skrive gysere, følte det som at komme hjem.

Der er temmelig meget blod i "Færgen", hvordan har du det personligt med blod?

Så længe det handler om overnaturlig horror, påskønner jeg virkelig splatter. Jeg havde det virkelig sjovt, mens jeg skrev det. Især alt der havde med tænder at gøre. Derimod ville jeg aldrig gå så langt, hvis det handlede om f.eks. en seriemorder eller noget andet, der lå tættere på virkeligheden.

Anmelderne sammenligner dig med Stephen King, hvad tænker du om den sammenligning?

Det er den bedste compliment, jeg kan forestille mig.